

tingede Neutralitetspolitik og om, at der skal ydes endog meget betydelige Ofre for at hævde denne. Jeg har fastslaaet, at Uenigheden først begynder, naar vi skulle tale om Konstruktionen af dette Forsvar og om, hvor meget der kan ofres dertil. Det sidste skal jeg foreløbig lade staa hen, det haaber jeg, vi komme over, naar vi ere komne over den første og den største Vanskelighed paa det nuværende Tidspunkt, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes Forsvaret skal ordnes. Der maa jeg da sige, at de Forslag, der ere fremsatte, byde efter min Formening nogen Garanti, men jeg kan ikke se af Motiverne, at Sagkundskaben som saadan ubetinget har erklæret, at de var tilstrækkelige. Der staar vel, at de ere udarbejdede i Forbindelse med Sagkundskaben. Ja naturligvis, hvem ellers skulde have været med til Udarbejdelsen? Men der staar ikke, at Sagkundskaben har erklæret dem for at være tilstrækkelige, for at være i Stand til at opfylde Kravet. Imidlertid ville vi selvfølgelig faa Besked om det under Forhandlingerne i Udvalget, og jeg skal derfor ikke opholde mig derved. Det, jeg vil opholde mig ved, er det Begreb, som den ærede foregaaende Forsvarsminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing, har fastslaaet som Alfa og Omega i disse Forhandlinger, nemlig Begrebet „Forsvarlighed“. Dette Begreb hævdede han, da han som Forsvarsminister skulde gøre det første Forsøg paa at gøre saavel dette Ting som Befolkningen opmærksomme paa, at den megen Tale om Nedsættelse i Militæruddannelserne faldt bort, naar vi skulde opfylde vore folkeretlige Forpligtelser. Han sagde da dette, at Forsvarligheden maatte komme i første Linie. Dette gentog han i sin Tale forleden, og det holder jeg mig til. Men jeg maa hævde, at ikke noget kan kaldes forsvarligt, som fremsættes og vedtages her, naar ikke den ansvarlige Sagkundskab erkender, at det kan antages, selv om det ikke er saaledes, som den kunde ønske det, naar ikke den altsaa erkender, at det dog er saa betydelige Fremskridt, at vor Neutralitet derved er i væsentlig Grad sikret.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing udtalte, at han havde været tilbøjelig til at gaa med nogenlunde ubeset til de af Regeringen forelagte Forslag for at kunne opnaa Freden derved, men han tvivlede om, at denne Fred kunde opnaas paa den Maade. Ja, Freden er jo et herligt Gode. Hvis vi kunne bevare den, synes jeg nok, man kunde bringe en Del Ofre derfor.

Men Freden i dette Tilfælde er ikke Freden med Højre, for Højre stiller sig kun til Støtte for Sagkundskaben. Det er Sagkundskaben, der her kan være Tale om at slutte Fred med, og det ærede Medlem fra Ringkøbing tvivlede om, der vilde kunde opnaas Fred med den. Men jeg siger, det er en Betingelse for, at vi kunne gaa med til Regeringens Forslag, at der opnaas Fred med Sagkundskaben. Imidlertid, hvis man skulde dissekere alle de Udtalelser, som ere faldne, vilde man let komme til det Resultat, at der var ringe Haab om at naa en Overenskomst. Jeg ser ikke saa mørkt paa Tilstanden endnu. Jeg mener nemlig, at foruden det, der er opnaaet af Fremskridt, som jeg har omtalt, er der naaet fra meget vigtig Side en principmæssig Anerkendelse af det Grundprincip, som det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) ikke havde forstaaet, og som Sagkundskabens Fordring gaar ud paa, nemlig, at København maa sikres til Lands mod Overrumpling, for at Mobiliseringen overhovedet kan blive effektueret. Forsvarsministerens Forslag peger ubetinget paa dette, og han har ogsaa i sin Tale knæsat den Fordring som noget, der var uundgaaeligt. Nu vil man maaske sige: Men det ærede Medlem fra Ringkøbing tog samtidig stærkt Afstand derfra. Det mener jeg dog ikke, han gjorde, og jeg vil bevise det. Ganske vist talte han om, at baade en Fæstning — som der i dette Tilfælde for øvrig ikke er Tale om, idet her kun er Tale om forberedte fortifikatoriske Stillinger i Forterrainet til at tage det første Stød af — og en Hær kunde vi ikke faa, og da en Hær er nødvendig for at afværge en Landgang, maa vi holde paa den. Maa jeg sige til det ærede Medlem, hvad for Resten den højtærede Forsvarsminister alt har sagt, at hvis han vil værgе Sjælland med en Hær, maa han ikke alene have en betydelig større, men ogsaa en betydelig anderledes sammensat Hær end den, der er foreslaaet, og navnlig en betydelig bedre uddannet Hær, end vor kan blive i den korte Uddannelsestid, som den har. Jeg noterer med Tilfredshed, at det ærede Medlem efter sine Bemærkninger til Forslaget om Stillingerne i Forterrainet erklærede, at han er enig i, at vi maa værgе København baade fra Søsiden og fra Landsiden. „Det er jeg enig i,“ gentog han, og efter at han har høvedet, at Hæren i det væsentlige skal gøre det, siger han følgende: „Men vi maa selvfølgelig paa den anden Side indrette os saaledes, at vi saa let, hurtigt og